

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lídia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Maria Favà, Lluís Foix, Rosa Font, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Llorenç Soldevila, Antoni Vila Casas i Pep Collelldemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

EL TEATRE LLIURE HA HAGUT D'ADOPTAR MESURES PER PODER CONTINUAR APUJANT EL TELÓ

Antoni Dalmau

Escriptor

Continuar fent teatre

els darrers dies, els mitjans de comunicació s'han fet ressò de les mesures que ha hagut d'adoptar el Teatre Lliure per poder continuar apujant el teló en condicions la temporada vinent. És una decisió dolorosa i dràstica que ha calgut adoptar, no pas per la disminució d'un públic que es manté extraordinàriament fidel, sinó sobretot per la caiguda sostinguda de les aportacions procedents de les administracions públiques. En conseqüència, si es continués com fins ara, es produiria un dèficit insostenible que acabaria fent inviable la continuïtat del projecte. D'altra banda, retallar encara més l'activitat teatral significaria caminar per la via de l'absurd que conduiria a obrir les portes de Montjuïc i de Gràcia per mantenir l'estructura estable del teatre i no tant per dur-hi a terme l'activitat dramàtica que en justifica l'existència. Així, doncs, el tancament de l'activitat durant uns mesos d'estiu permetrà un estalvi considerable, per bé que comportarà lògicament una reducció efectiva dels salaris dels treballadors de la casa, que d'aquesta manera evitaran l'acomiadament de la feina però no una retallada en els seus ingressos.

TOT PLEGAT sembla representar una mala notícia més en un panorama general desolador que col·loca l'activitat cultural del nostre país en una situació límit, sense perspectives de cap millora a curt termini. Així, doncs, la crisi general, les retallades de les administracions i els increments abusius d'impostos ofeguen un sector que, no sols dona gruix a la identitat nacional del país o satisfà les necessitats espirituals de la gent que hi viu, sinó que aporta una contribució molt més gran del que sembla a l'economia catalana.

ÉS UNA CRUÏLLA DECISIVA, certament, per a la continuïtat de molts projectes que veuen amenaçada la seva existència, i per això tothom va cercant solucions d'emergència o pedaços més o menys inspirats que facin possible de tirar endavant. Casualment, en el cas del Teatre Lliure, aquest moment delicat i concret de la seva història coincideix amb un canvi fundacional que bé mereix de ser explicat i que d'alguna manera també marca un tombant en la seva trajectòria.

COM ÉS SABUT, el Parlament de Catalu-

CRISTINA LOSANTOS

nya va aprovar no fa pas gaire la llei 7/2012, del 15 de juny, de modificació del llibre tercer del Codi Civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques. Els canvis que introdueix aquesta llei s'orienten, entre d'altres aspectes, a incrementar l'autonomia de gestió de les fundacions permetent compatibilitzar la condició de patró i la prestació de serveis a la fundació sota determinades

El model de funcionament que es va dissenyar ara fa més de vint anys es renova de manera profunda

condicions, així com a flexibilitzar el règim d'autoritzacions per a determinades operacions del patronat. A la pràctica, aquests canvis legislatius i d'altres que també s'havien d'introduir obliguen totes les fundacions a modificar els seus estatuts i el seu règim de funcionament abans del 31 de desembre d'aquest any. En aquest sentit, hi ha una novetats que té força transcendència, i és que l'actual patronat del Teatre Lliure, que tenia una seixantena de membres, quedarà reduït a un nombre que oscil·larà entre quinze i trenta, i això no sols per fer-lo més operatiu sinó també perquè, en el nou marc legal, s'incrementa el grau de coresponsabilització dels patrons en la gestió de la fundació.

SIGUI PER UNA COSA O PER UNA ALTRA, el cas és que el model de funcionament

que va ser dissenyat ara fa més de vint anys es renova de manera profunda. En aquells moments, es va buscar un instrument jurídic que permetés passar del model originari cooperatiu del teatre a un altre que fes possible la implicació i l'aportació econòmica de les administracions públiques. I s'ha de reconèixer, ara que ja han passat tants anys, que l'instrument ha funcionat raonablement bé. Sempre amb estretors econòmiques, el nou model que va dissenyar-se aleshores va obrir una etapa que va fer possible, entre altres realitats positives, la construcció del nou teatre de l'antic Palau de l'Agricultura, a Montjuïc, i la rehabilitació de la vella sala del carrer de Montseny, a Gràcia, que conserva la màgia i les virtualitats que el van singularitzar des del primer dia. El Teatre Lliure, doncs, va poder expandir plenament les seves ales sota la gestió, no sols merament artística, de directors de prestigi reconegut, per bé que el pas dels anys i les vicissituds de la vida l'hagin privat de persones tan determinants en la seva trajectòria com Fabià Puigserver, Pep Montanyès, Carlota Soldevila o Josep M. Socias, per citar només alguns noms que, en graus i missions lògicament diversos, hi han deixat una empremta inesborrable.

ELS TEMPS CANVIEN, certament, però la voluntat originària continua vigent: oferir un servei públic de qualitat en el terreny de les arts de l'espectacle, a partir d'un model de gestió privat amb el suport de les institucions del país. Fer possible aquest projecte al llarg de tants anys ha exigint forçosament una capacitat d'adaptació que no sempre ha resultat fàcil, i menys ara en què el present que vivim implica tants sacrificis i renúncies justament per fer possible que es continuï fent teatre cada dia. Cal esperar, tanmateix, que el canvi fundacional que justament ara exigeixen les lleis ajudi a preservar allò que ha estat essencial en aquella casa, aquells principis artístics i aquella voluntat de servei pels quals va ser creada, ara fa 36 anys.